

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 384/24
20.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Ивана Илића чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Горан Милосављевић из Београда, улица Романијска број 44, против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Душанка Давидов из Новог Сада, улица Васе Пелагића број 9, због утврђења и неоснованог обogaћења, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 52462/21 од 18.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 52462/21 од 18.05.2023. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу деветом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 52462/21 од 18.05.2023. године. тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужиља да туженима солидарно исплати износ од 1.185.329,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да суд утврди да је тужиља АА на основу стицања у ванбрачној заједници сувласник са првотуженим ББ и то на на 1/2 идеалног дела не гарсоњери број 26 површине 30,39м² у сутерену стамбене зграде у ... у улици ..., на

кат.парц... КО ..., купљеној на основу уговора о купопродаји непокретности од 29.03.2011. године, овреним пред Првим основним судом у Београду по ОВ I број 131587/2011 уписано у лист непокретности број ... КО ... код РГЗ СКН Звездара, што је првотужени ББ дужан да призна и трпи, те да се на основу ове пресуде тужиља АА може уписати као сувласник на 1/2 идеалног дела предметне непокретности без икакве даље сагласности, одобрења или присуства првотуженог ББ. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да суд утврди да је тужиља по основу неоснованог обogaћења друготужене ВВ сувласник са друготуженом на 1/2 идеалног дела на стану број 13 површине 44м² у подруму стамбене зграде у ... у улици ... на кат.парц. ... КО ..., купљеног на основу уговора о купопродаји непокретности Ов број 125017/2011 од 18.08.2011. године, овереним пред Првим основним судом у Београду све уписано у лист непокретности број ... КО ..., код РГЗ СКН Звездара, што је друготужена ББ дужна да призна и трпи, те да се на основу ове пресуде тужиља АА може уписати као сувласник на 1/2 идеалног дела предметне непокретности без икакве даље сагласности, одобрења или присуства друготужене ББ. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља АА тражила да суд утврди да је по основу улагања 1/2 делова новчаних средстава од укупног износа од 9.500,00 евра на име изведених радова у току трајања ванбрачне заједнице у адаптацију и реконструкцију таванског простора туженог ББ у ... у улици ..., површине 70,8м², постала сувласник са туженим ББ и то на 1/2 делова на стамбеном простору у ... на адреси у улици ..., површине 70,8м² у поткровљу што је тужени ББ дужан да призна и трпи, те да се на основу ове пресуде тужиља може уписати као сувласник на 1/2 идеалних делова предметне непокретности без икакве даље сагласности, одобрења или присуства туженог ББ када се за то стекну услови. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени ББ да на име тужиљиног доприноса у стицању ванбрачне заједнице исплати тужиљи 1.235.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.05.2023. године као дана пресуђења, што чини 1/2 делова плаћене купопродајне цене за гарсоњеру број 26 површине 30,39м² у улици ..., у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена ВВ да по основу неоснованог обogaћења исплати тужиљи износ од 25.500,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 18.05.2023. године, као дана пресуђења (што чини 1/2 делова плаћене купопродајне цене за стан број 13 површине 44м² у улици ...) у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тужиља тражила да суд утврди да је на име инвестиционих улагања у току ванбрачне заједнице у укупном износу од 9.500,00 евра у адаптацију, реконструкцију таванског простора туженог ББ у улици ... у ... у стамбени простор од 70,8м² и то за изведене радове уложила 1/2 делова новчаних средстава од укупног износа од 9.500,00 евра као и у делу где је тужиља тражила да се обавезе тужени ББ да тужиљи на име уложених средстава, у наведено инвестиционо улагање исплати 4.750,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 18.05.2023. године као дана пресуђења све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом седмим изреке одбијен је као неоснован предлог тужиље од 01.10.2019. године да суд одреди привремену меру којом би се забранило туженом ББ да уз упис забране у јавне

књиге отуђи ли оптерети 1/2 идеалног дела гарсоњере број 26, површине 30,39м² у улици ..., на кат.парц. ... КО ... уписаној у ЛН ... КО ... Ставом осмим изреке одбијен је као несонван предлог тужиље којим је тражила да суд одреди привремену меру којим би се тужена ВВ уз упис забране у јавне књиге забранило да отуђи или оптерети 1/2 идеалног дела стана број 13 површине 44м² у подруму стамбене зграде у ... у улици ... на кат.парц. ... КО ... уписана у ЛН ... КО ... Ставом деветим изреке обавезана је тужиља да туженима солидарно исплати трошкове парничног поступка у износу од 1.074.129,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужиља је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целини и то због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања, док је тужени такође изјавио благовремену жалбу, побијајући је у ставу деветом (одлуке о трошковима) и то због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиље неоснована а жалба тужених делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности. Такође нема ни битне повреде поступка из члана 12 овог члана на које се неосновано указује у жалби тужиље, с обзиром да је изрека пресуде разумљива, непротивречи сама себи ни разлогима пресуде у образложењу пресуде првостепени суд је навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама. Како побијана пресуда није захваћена наведеним повредама поступка, то се правилност чињеничног стања и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља и тужени су се упознали мало пре 2000. године, док је тужени радио као таксиста и одлазио у ресторан који су тужиља и њен бивши супруг ... држали у закупу. Како је тужиљин бивши супруг запао у новчане проблеме у једном тренутку је нестао па је тужиља сама наставила да води ресторан са свим дуговима. Тужени је у том периоду све време био уз тужиљу и од почетка јој пружао другарску помоћ да реши проблем са рестораном. У кући туженог у улици ... изнад спрата на коме је живео тужени је била "...". Тужени ББ је тужиљу препоручио за разговор ГГ и она је примила да ради као кординатор. Тужиља је уз тај посао добила на коришћење једну собу на спрату, где је била ... Посао у "... тужиља је обављала од фебруара 2002. године до септембра 2002. године и у том периоду је њен однос са туженим прерастао у нешто више, па су тако мало пре 2003. године њих двоје отпочели везу. Тужиља је до 20.05.2003. године била у браку са првим мужем (иако им је брачна заједница престала још 06.01.2001.године). Тужиља је након што је престала да станује у соби где је била "... повремено боравила у кући туженог у ... У току везе тужиље и туженог долазило је до честих прекида услед свађа, те се дешавало у периоду од јула 2003. године до маја 2004. године у ком периоду је тужиља је становала у закупуљеној

соби у приземљу куће у ... улици. У периоду од марта 2007. године до јула 2007. године тужила је живела у улици ..., потом од априла 2008. године до септембра 2008. године а у периоду када се тужени забављао са ДД, тужила је живела у ... улици. Такође у исто време док је био са тужиљом у вези тужени је паралелно одржавао везу и са другим женама, које је водио код пријатеља на одређене породичне прославе а долазиле су у његов стан у ... када тужила није била присутна. Тужени је тако био и у вези са ЂЂ од децембра 2004. године до маја 2005. године а затим у вези са ДД од априла 2008. године до септембра 2008. године и напослетку са ЕЕ од другог дела 2009. године, са којом је наставио да се забавља и по дефинитивном раскиду везе са тужиљом. Тужила је 23.03.2011. године изнајмила стан у ... За вереме трајања емотивне везе тужила и тужени су причали о браку, при чему је став туженог био да не жели веридбу нити да заснује заједнички живот, сви његови пријатељи, родбина и тужила су знали да он не жели да се поново ожени. Тужила и тужени су имали отворена три сефа, од којих је само један сеф поседовала искључиво тужила, друга два је имала тужила а тужени је имао овлашћење да их користи. У току целог периода забављања тужени ББ није имао ниједан сеф код банака отворен на своје име, већ је имао само сопствени сеф, од код сефа тужила није имала кључ. Након престанка њихове везе, односно 10.10.2014. године, тужила је отказала сеф ... а тај сеф је презео тужени. Током везе у периодима којима је тужила боравила код туженог обављала је кућне послове, ишла у набавке исказивала пажњу мајци туженог, пригодним поклонима у виду гардеробе, била уз туженог 2009. године када је био у притвору, док се тужени са друге стране у вези трудио тако што је тужиљи позајмљивао новац за куповину моторних возила “Мицубиши” и “Цитроен” и “Рено”, који му је она касније вратила. Помогао је да отвори своју ... 2007. године, слао пријатеље за неке поправке и генерално гледао да се помире након неких свађа. За време трајања заједнице странке су заједно са износом од по 15.000,00 евра од 05.09.2009. године купили плац на ..., који због кривичног поступка који се водио против туженог, водио само на тужиљино име, при чему је тужила дана 25.05.2011. године свој део продала туженом. Тужена је 2007. године отворила ... својим личним средствима у износу од 10.000,00 евра, при чему је 7.000,00 евра од кредита, а 3.000,00 евра од уштеђевине. По коначном престанку везе одржавали су пријатељске односе и међусобно су се посећивали и имали интимне односе. Са тужиљине стране је постојала нада да ће бити међусобног поверења, а тужени је тада већ одржавао емотивну везу са ДД. Након коначног раскида са туженим, тужила је од своје уштеђевине 2013. године купила стан у ул.... и то тако што је продавцу одмах дала половину цене од 17.000,00 евра, а другу половину плаћала у ратама наредне две године. С друге стране, тужени је након раскида везе од своје уштеђевине, а удружено са братом ... и кумом ЖЖ 2011. године купио стан у ул.... и то тако што су њих тројица породавцу дали свако по 8.000,00 евра, а тужени је додао још 1.000,00 евра за адаптацију стана. Тај стан је био јако повољан из разлога што су то биле гараже које су адаптиране у стан, те стога није изискивао много улагања, већ је требало да се папиролошки преведе из гаражног у стамбени простор.

За време трајања везе са тужиљом, тужени је током 2005. године адаптирао поткровље у својој кући у ул...., на којој је пре почетка везе са тужиљом већ ставио врата и прозоре, а на коме је дигао и кров и изградио бетонско степениште, које до њега води, при чему није било подобно за живот, само су били спроведени прикључци за струју, воду и канализацију. У ту сврху тужени је од кума позајмио 2.000,00 евра и уложио још 7.069,76 евра сопствене уштеђевине, па су за износ од 9.069,76 евра

изведени радови који су били нужни да се поткровље оспособи за живот, при чему је највећи део ове суме отишао на материјал, док је од мајстора једино платио мајстора ..., који је са својим радницима извршио најтеже послове, при чему се лакше послове без накнаде обављали његови пријатељи. Тужилца није својим новцем учествовала у адаптацији поткровља, а понекада је радницима кувала кафу и доносила храну из ... “...” који је она држала. По завршетку радова на поткровљу тужена је као једини искључиви власник поткровља почела да га издаје као стамбени простор.

Тужени је отац друготужене ВВ, коју је добио у свом првом браку, а која је по разводу тог брака поверена мајци. ВВ је са мајком и баком по мајци ЗЗ живела у ... у бакином стану у ул.... Током школовања и студија су је издржавали мајка и очух, а такође и тужени, будући да је често долазила у ... и боравила у породичној кући у ... током тог боравка. Њена бака по мајци је 2000. године одлучила да прода свој стан у ... и од продаје стана је остало 20.000,00 евра, а она је прешла да живи код тужене ВВ, ћерке ИИ и ИИ тадашњег мужа у изнајмљеном стану. Бакина жеља је била да се новац добијен од продаје стана искористи да би се обезбедила ВВ будућност, па је на тај начин одложен на чување у дрвену шкрињу. Такође, док је ВВ била мала, њени родитељи још увек у браку, на њено име су откупили стан у ..., ..., који је као носилац станарског права користила пок.ИИ која је задржала право доживотног плодуживања. Када је ВВ напунила 17 година, она, мајка и тетка су се договориле да се тај стан прода, да тетка пређе да живи у дом који би плаћали ВВ мајка и баба, а да се новац од продаје тог стана искористи за решавање ВВ стамбеног питања, па је тај стан продат 2008. године за 35.000,00 евра. Тужена ВВ је у том периоду имала намеру да студира у ..., па је зато уз помоћ оца и мајке започела претрагу за одговарајућим станом у Бака ЗЗ јој је поклонила износ од 20.000,00 евра, добијен од продаје свог стана, па је заједно са износом од 35.000,00 евра заједно са оцем и мајком одлучила да купи стан у ... Тај стан је купљен 15.08.2011. године за 51.000,00 евра, при чему нико други није учествовао у куповини тог стана. Отац и мајка су били само да тај стан погледају, а тужени ББ јој је помагао током процеса проналажења стана и исплате продавца, како ВВ не би шетала у граду са великом количином новца.

Суд је на основу овако утврђеног чињеничног стања, а примењујући одредбе чл. 168,чл.191 Породичног закона и чл 231 ЗПП утврдио да између туженог ББ и тужилце ни у једном тренутку трајања емотивне везе није успостављена ванбрачна заједница, која би се могла уподобити са браком, из разлога што произилази да како на страни тужилце, тако и на страни туженог није постојао вољни елемент за заснивање заједнице, са намером да иста траје неограничено, односно између тужилце и туженог није настала трајнија заједница живота. Чињеница да је тужилца боравила у стану туженог и по неколико дана у континуитету и остављала своје ствари код туженог, те куповала храну и поклоне мајци туженог, не може у одсуству других околности довести до закључка да је постојала ванбрачна заједница.У погледу адаптације и реконструкције таванског простора туженог ББ, којим је исти претворен у стамбени простор од 17,08 м2, првостепени суд је нашао да ни ту није било заједничког стицања, будући је тужени сам сопственим новцем платио материјал и радове које је изводио мајстор ..., а да је сходно вештачењу судског вештака из области грађевинарства још пре почетка везе са тужилцом изведени одређени инвестициони радови Суд је нашао да је стан у ... у ул...., купљен од новца који је тужени сакупио уз помоћ брата ... и кума ЖЖ, при чему су сва тројица уложила једнаке износе, да је стан купљен ради адаптације и евентуалне

касније продаје за већи износ, те да тужила током поступка није доказала да је новац из наводне заједничке штедне употребљен за куповину овог стана. У вези са станом у ул. ... који је тужена ВВ купила, није доказано да је новац од наводне заједничке штедне тужиле и туженог искоришћен за исплату дела купопродајне цене овог стана .

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Неосновано се жалбом оспорава правилност чињенично правног закључка на коме је пресуда заснована. Другостепени суд нема разлога за сумњу у чињенични закључак првостепеног суда који је дао потпуне разлоге којима је објаснио ток доказног поступка, који су докази изведени и како су утврђене чињенице које су биле битне за одлучивање о захтеву тужиле, а имајући у виду наводе захтева, те приложене и предложене доказе.

Одредбом члана 228 ЗПП, прописано је да су странке дужне да изнесу чињенице и предложе доказе на којима заснивају свој захтев, односно којим оспоравају наводе и доказе противне стране, док је чланом 231 став 1 истог закона прописано да уколико суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице примениће правило о терету доказивања

Нису основани жалбени наводи тужиле којима врши анализу изведених доказа и на свој начин интерпретира чињенично стање. Првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 228. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП). Приликом извођења доказа и утврђивања битних чињеница првостепени суд је правилно применио и одредбе чланова 7. став 1, 228, 231 ЗПП-а којим је регулисано правило о терету доказивања по коме је свака странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника.

Тужила у жалби понавља своје наводе које је првостепени суд већ оценио. Супротно жалбеним наводима суд из исказа туженог утврдио да он никада није желео да заснује брачну или ванбрачну заједницу са тужилом, што је и њој говорио за време трајања њихове емотивне заједнице, при чему је тужени током трајања њихове везе имао емотивне односе са другим женама, које су долазиле у стан туженог, што је тужила било познато. Тужила никада није пријавила пребивалиште или боравиште на адреси туженог, нити се преселила код њега, већ је живела на више различитих адреса током трајања емотивне везе са туженим. Наиме, тужени се за време емотивне везе са

тужиљом истовремено забављао са сведоком ЋЋ у периоду од 2004. до краја априла 2005. године, као и са сведоком ДД у периоду од априла 2008. до почетка септембра 2008. године, при чему их је водио на прославе своје родбине и доводио у породичну кућу. У исто време док је трајала заједница живота тужиље и туженог у периоду од 2009. године тужени је започео везу са сведоком ЕЕ, што је било познато и тужиљи, при чему је децидирани став туженог за све време везе са тужиљом да не намерава да се икада поново ожени, па сходно тужени никада није ни обећао заједнички живот, као и да сву своју имовину намерава да остави ћерки ВВ. Правилно је првостепени суд ценио и оверене и својеручно потписане изјаве ЈЈ и КК од 11.02.2009. године којима су они изјавили да тужиља невеначно живи са првотуженим у ул.... и донео закључак да је иста дата само у циљу реализовања посете тужиље туженом за време његовог боравка у притвору, када се против туженог водио кривични поступак, будући да члан 47 Правилника о извршењу мера притвора прописује да по одобрењу органа који води поступак притворенике могу посећивати само блиски сродници, при чему тужиља није спадала у ту категорију, те се сходно томе, таква изјава не може сматрати валидним доказом постојања ванбрачне заједнице између тужиље и туженог.

Правилно је првостепени суд утврдио да није било никаквог ванбрачног стицања заједничке имовине, налазећи да су странке биле у емотивној вези која јесте укључивала повремено боравак тужиље и туженог, тако што је тужиља у време када је боравила код туженог кувала, спремала, преспавала код туженог, али не и заједницу живота која је праћена повременим прекидима, будући да су се често свађали и мирили у периоду од 2003. до 2011. године, при чему је свако од њих остваривао своје приходе, чији би део трошили на потрештине свакодневног живота у виду хране и рачуна, док су остатак новца користили за своје потребе и одвојену штедњу. Тужиља и тужени нису имали намеру да заједно купе предметне непокретности, нити да заједнички улажу у непокретности туженог, односно његову посебу имовину, нити су водили разговор око тога, при чему је тужена своју непокретност купила од новца добијеног од мајке и бабе. Спротивно жалбеним наводима тужиља током поступка није доказала да је учествовала својим новцем у куповини предметних непокретности и адаптацији стана туженог, при чему је након престанка везе са туженим купила себи непокретност. Стога је правилно првостепени суд заузео став да тужиља на којој је терет доказивања није доказала да је до раскида емотивне везе са туженим ББ у сефу у “Комерцијалној банци” остало 60.000,00 евра на конто наводне заједничке штедње са ББ, те да је тек тако дозволила туженом да му остане кључ од сефа “Комерцијалне банке ... (број кључа ...), као и да га након три године од њиховог раскида 2014. године и преузме. Супротно жалбеним наводима током поступка није доказано да су у осталим сефовима од којих су два била отворена за потребе ... тужиље, држан заједнички новац, имајући у виду да је сваки од сефова отворен на тужиљино име, док је тужени имао овлашћење да их користи, али да је то чинио зарад потреба ..., а да је тужени за време трајања емотивне везе имао свој лични сеф, који се налазио у његовој породичној кући. У прилог оваквог схватања суда сведоче доказане чињенице као што је куповина плаца на ..., када су обе стране уложиле по 15.000,00 евра, те позајмица туженог тужиљи за куповину моторних возила “Мицубишија” и “Цитроена” и “Реноа” или оснивање ... од стране тужене за 10.000,00 евра њеног новца и 7.000,00 евра од кредита који је подигла и 3.000,00 евра штедње тужиље током трајања рада у “...” 2006-2007 године. Такође чињеница да је тужиља била у стању да 2013. године купи себи стан у ул.... и прву половину цене стана одмах исплати у износу од 17.000,00 евра наводи на закључак да је штедња тужиље и туженог

све време била одвојена.

Суд је ценио и остале жалбене наводе тужиље, али је нашао да су без утицаја на другачије пресуђење па их посебно не образлаже сходно чл. 396 став 2 ЗПП.

Како се ни другим наводима жалбе тужиље не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, овај суд је на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Међутим делимично је основана жалба тужених у погледу одлуке о трошковима, ово стога што је према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката према вредности предмета спора, у конкретној ситуацији за свако одржано рочиште туженима припада износ од 24.000, 00 динара, увећан за 50% што износи 36.000,00 динара, осим тога основан је жалбени навод о броју одржаних и неодржаних рочишта, па је тако у току првостепеног парничног поступка одржано 21 рочиште, док је неодржаних било 7, па стога туженима припада износ од још 111.200,00 динара што укупно чини износ од 1.185,329 динара. Нису основани жалбени наводи да је туженима требао бити признат трошак за долазак адвоката из Новог Сада у Београд и за повратак будући да то није био нужан трошак у ситуацији када су тужени могли да ангажују адвоката из седишта суда и на тај начин спрече настанак додатних трошкова за заступање. У осталом делу одлука о трошковима је донета правилном применом чл 150,153,154 и 163 ЗПП, па је тако одлука о трошковима морала бити преиначена применом чл 401 тач 3 ЗПП и одлучено као у ставу другом изреке.

Како тужиља није успела у другостепеном поступку, а тужени су успели у незнатном делу, то им није признато право на накнаду трошкова другостепеног поступка, па је применом члана 153 и члана 165 став 1 ЗПП-а одлучено као у ставу трећем изреке ове другостепене пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић